

אבא / יעל לאוקמוביץ', ט' 2

נְתִיבֵי הַשְּׁתִיקָה

שְׁסַלְלֶתָ עֲבוּרֵי,

הַבְּטַחְתְּ לִי

שְׁאֲצֻטָּרְךָ רַק לְלַכֵּת.

לֹא לְהֶאֱבֹק,

רַק לְלַכֵּת.

נְתִיבֵי הַשְּׁתִיקָה

שְׁסַלְלֶתָ עֲבוּרֵי,

קוֹדְרִים עֲקָשִׁיו מְלֵאִים

בְּקוֹצִים

אֲמַרְתְּ שֶׁתִּלְךְ שֵׁם לִפְנֵי

כְּדֵי לְיֹדֵא

שֶׁיְהִיָּה לִי קֵל לְלַכֵּת.

עֵינֵי מְרֻצָּדוֹת לְכָל עֶבֶר

אֲנִי כִנְרָאָה

טְעִיתִי

עֲשֵׂה שְׁזָה לֹא הַשְּׁבִיל שְׁלִי.

עֲשֵׂה שְׁזָה לֹא

וְלֹא אֶפְחַד.

נְתִיבֵי הַשְּׁתִּיקָה

שְׁסֹלֶלֶת

מְכֹסִים בְּאוֹר יָרֵחַ

הַמְשִׁתִּיק אוֹתִי.

בֵּין כֹּה וְכֹה

אֶתְּהָ לֹא יִכּוֹל

לְשִׁמְעַ.

* בעקבות moonlight של בטהובן

אוטובוס

יושבת בתחנת אוטובוס. לצדי, במרחק מה, יושבות שתי נשים ערביות שחומות. כמעט כל פרצופן מוסתר תחת רעלות, והן מדברות ביניהן בערבית בשצף קצף. ניכר כי הן מתווכחות על דבר מה, אם כי נושא הוויכוח לא ברור. האחת, כפי הנראה מעט צעירה יותר מהשנייה, מדברת בקול לא בוטח אך נחוש, קול של נערה, קול מורד אך עם זאת מתפשר במקצת. עינייה חומות-דבשיות עם מעין גוון צהבהב המעניק להן מראה ילדותי, היוצר ניגוד מעניין עם הקמטים החורשים את מצחה. במלבושייה הצנועים שולטים תכולים ואפורים למיניהם, ומתחת לשמלתה מבצבצות זוג נעלי בד מרופטות וישנות הצבועות בירוק כהה וכחול עמוק.

לידה, כמעט בצמוד אליה, יושבת אשה נוספת, הנראית מבוגרת ממנה, ועונה לכל שאלה או טיעון של חברתה פעם בתשובה ארוכה ומפורטת, עתירת הסברים מלומדים ומנומקים היטב, ופעם במילה בודדת או משפט קצר ותמציתי. לו הקשבת יכולת ממש לשמוע את המונוטוניות שבקול-הבס שלה, קול שיכל להשתייך לעץ-זית עתיק מהתקופה התנ"כית, עץ נטול דאגות מזה כבר. ניתן לשמוע רוגז קל המלווה, למרבה ההפתעה, בסבלנות עד אין קץ לטענות חברתה הצעירה שעשויות להיות טיפשיות ובעלות תשובה מובנת מאליה, או מאורגנות ובלתי-צפויות כל כך שאפילו לאדם המלומד ביותר ייקח זמן לנסח להן תשובה שתספק את השואל הנבון. מלבושייה, שנראים כאילו נגזרו מתמונה מסוף המאה ה-19, לא מטופחים במיוחד (בדומה לה עצמה) אם כי היא מקרינה סדר וארגון בולטים. הזיקנה כמו זיגגה את עינייה הירוקות וכעת הן נראות כמו עינייה של בובת זכוכית ישנה הנמכרת בחנות עתיקות מעלה אבק.

לא ידעתי על מה הן מדברות, והאמת היא שזה גם לא ממש שינה לי. עצם השיח ביניהן ריתק אותי, צורת הישיבה שלהן, שפת הגוף המעניינת שלהן: ההבדלים בין תנועותיה המהירות והתזזיתיות יותר של הצעירה, לעומת רעייתה

כבדת הגוף בתנועותיה העייפות, המזעריות כמעט, המזכירות את תנועותיו של פיל זקן ותשוש בסוונה באפריקה.

לפתע, באמצע התלהמות גדושה בלהט להוכיח את צדקתה, מבחינה הצעירה שאני מסתכלת עליה. היא נראית מובכת, ומחייכת אלי חיוך שדומה יותר לכיווץ שפתיים מופנם ובלתי-נראה כמעט. אני ממהרת להסב את מבטי מהשתיים, לא לפני שאני רואה את בעלת עיניי הזכוכית רוכנת לעבר הצעירה ולוחשת על אוזנה דבר מה בהול תוך כדי פזילה לכיווני אשר נראה לא מתאים לאיטיות שראיתי עד כה. בפעם הבאה שאני מניחה למבטי לנדוד אל זוג הערביות, עיניי הזכוכית כמו בוהות בכביש הסואן המונח לפניהן, ועיני הדבש העגולות מתכווצות לעברי, הפעם לא בחיוך תמים אלא בסלידה עמוקה. רק עכשיו אני שמה לב לגבר צעיר לבוש במדי צה"ל בגוון חקי, קרוב לודאי בשנות העשרים לחייו, נשען על דופן הקיר התוחם את תחנת האוטובוס ומפריד אותה משאר העולם, ובולס במעין אכזריות חסרת-מעצורים תותים שנראים כאילו כבר הוכנסו לסיר הריבה יחד עם סוכר ושאר מרכיבים ועמדו להתרכך ולהתפשר ולהצלות אט אט, אך ברגע האחרון הוצלו בידי החייל, שהכניס אותם לסלסלה ורודה קטנה וכעת הוא לועס אותם הישר מתוכה, כמו רוצה לבשר להם שממנו הם לא יצליחו לברוח, לא משנה מה ייקרה - דבר לא יחצוץ בינם לבין המוות הממתין להם בתוך פיו. הוא מוכיח להם שגורלם כבר נחרץ וכן רגע ראשם יותז ודם אדום ומיימי, הרי הוא העסיס המתוק של התות, ימזל ויבלע בתוך גרונו האדמדמ של החייל.

בינתיים, מגיע קו 49 והנשים הערביות עולות, האחת בצעדים כבדים אך חינניים והשנייה בצעדים מבוהלים ונמהרים, כאילו לא רק המוח שלה חושש לפספס את האוטובוס אלא גם הרגליים השדופות עצמן. הדלתות נסגרות והאוטובוס מידרדר לו במורד הדרך בטרטור מנוע רועש אך עייף לא פחות. בזווית עיני אני קולטת את חייל-התותים עונה לטלפון הסלולרי, שנראה עתיק במיוחד וממש מתפורר בין אצבעותיו. הוא עונה לצד השני בתגובות מהירות וקצרות, מפחידות כמעט, תוקפניות וברורות, שחור על גבי לבן.

בזמן שאני מהרהרת בטון דיבורו של החייל מגיע קו 24, ואני עולה.

אורן / שהם שמש שרביט

העץ נפל בחצר שלי. שלנו. אני כבר לא יודע. אני לא זוכר מתי הוא נפל, אני כבר הפסקתי לספור. אמא ואבא עוד סופרים. מאז ומתמיד היה לנו את העץ בחצר. אני חושב שכשאמא ואבא נכנסו לכאן, עוד לפני שאורן נולד, העץ כבר היה כאן. הם כל כך אהבו אותו, את העץ, עד שהם קראו לאורן – אורן, כמו העץ. העץ היה גדול והטיל צל, האצטרובלים שלו שימשו למשחק ולקישוט הבית, והוא תמיד עמד יפה בכניסה. כשהיינו צריכים להדריך מישהו להגיע אלינו אבא תמיד היה אומר "הבית הלבן עם עץ האורן בחזית", כמו איזה סימן היכר. אמא גם אוהבת את העץ. בעקבותיו היא פיתחה אהבה לצמחים. הייתה מטפחת את העץ ככל שיכלה. אמא אוהבת לטפח דברים. היא טיפחה את אורן עד שנמאס לו אז היא עברה לצמחים. הייתה שותלת פרחים באדניות שנחו ליד החלון ובכניסה לבית, ואבא צחק ואומר שהיא משקיעה בפרחים שלה יותר מאשר בנו.

אני קטן מאורן ב-7 שנים. אהבתי אותו, בעצם עדיין אוהב, אוהב מאד. כבר לא כועס. הוא האח הגדול הכי טוב שיש. תמיד לימד אותי דברים, שיחק איתי, הדריך אותי, היה יושב איתי בימי שישי אחרי שהיה חוזר מהחברים שלו בלילה והיינו שותים שוקו ואוכלים ממתקים מול הטלוויזיה. אין, אין כמו אורן.

כשאורן סיים ללמוד שמחתי בשבילו, אבל אז הייתי מתגעגע לבקרים שהיינו נוסעים ביחד לבית הספר, הוא לתיכון ואני ליסודי. ולפעמים הרגשתי קצת נתק בינינו, כאילו משהו חסר. הוא העדיף את החברים שלו ואת העבודה שלו על פניי, ורק חיפש מקור כסף כדי לקנות אוטו. ניסיתי שלא יהיה לי אכפת, אבל זה לא הצליח. וכשאורן התגייס לצבא... הייתי בטוח שהקשר שלנו יתנתק כי הצבא יגזול ממנו את כל זמנו ורק בזה הוא יתעניין ויהיה שקוע. אבל תמכתי, חייכתי חיוך גדול וחייבתי אותו כשעזב.

לילה אחד התחוללה סערה חזקה מאד. רוחות נשבו מכל עבר, טיפות גשם רבות נשרו מהשמיים והתנפצו כשהגיעו לאדמה, ענפי העצים נעו מצד לצד ובכבדות, וברקים ורעמים נראו ונשמעו. בקושי היה אפשר לישון, רוחות שרקו וענפי העץ דפקו על החלונות בחוזקה. השעון הדיגיטאלי קבע שהשעה 12:43 והנחתי שהולך להיות לי לילה ארוך ללא שינה. כעבור שעה ארוכה, אחרי שלושה כוסות שוקו וצפייה בטלוויזיה ריקה נרדמתי על הספה. לפתע נשמע רעם גדול שקולו פילח את השקט בבית והעיר אותי בבהלה. קמתי מהספה במהירות, מתנשף ומזיע. עמדתי על רגליי ופתאום הרגשתי סחרחורת ונפלתי אחורה. התיישבתי טוב ואחזתי בחזקה בצידי הספה. עצמתי עיניים חזק ונשמתי בכבדות, ניסיתי להירגע אבל לא הצלחתי, הרגשתי דקירות בלב, דקירות חזקות. כואבות.

אורן נכנס לעזה.

בבוקר הכל היה מוזר, שונה. הזמן לא זז, דברים נראו טמאים. השמיים היו אפורים והשמש לא הייתה צהובה, היא הייתה כבויה. רובד דקיק של בוך ועלים ריפדו את שביל הגישה. בקושי היו מכוניות בכבישים. יצאתי החוצה בחוסר חשק כדי לנקות את השביל כפי שאמא הורתה לי ואז ראיתי. העץ נפל בחצר שלנו. לא טרחתי לספור לאמא על אתמול. וגם לא דיברתי על העץ שנפל. הנחתי שהיא ואבא כבר יודעים.

יותר מאוחר, עם דמדומים של ערב, מישהו דפק בדלת. אמא ניגשה לפתוח. היא ראתה שתי דמויות במדים, כאלה כמו שאורן לובש, ובלי לומר מילה היא פרצה בבכי, צרחה את הדמעות, ואבא נבהל ובכה גם הוא. ואני לא הבנתי.

עץ האורן נפל ובעקבותיו גם אורן אחי נפל בקרב.

הדמויות שעמדו מנגד עיניי הלבושים במדים בצבע זית הרכינו את ראשם בהלוויה של אורן. חלקם הצדיעו לו. אמא בכתה ואבא חיבק אותה. הסתכלתי על כולם והגולה הגדולה שהייתה

תקועה לי בגרון גדולה גדלה כשראיתי את אורן מסתכל על כולם, איך הם בוכים עליו. הוא קימץ חזק את אגרופו על הכומתה שלו. הכומתה נשמטה ואורן נעלם.

אחר כך אבא נסע במהירות במכונית חזרה הביתה. הנוף ריצד מנגד עיניי במהירות, אבל רחוק מהכביש, על ההרים, עמדו בגאווה קבוצת עצי אורן שהצלחתי לראות בבירור.

„שון, אני צריכה לדבר אתך“, אמרה אמא בפנים מתוחות.

נאנחתי, בשקט, שאמא לא תשמע, שתחשוב שטוב לי, והנחתי את הספר.

„אתה זוכר את אברם?“. האיש המזיע בחולצת הצמר. איך אפשר לשכוח. בזמן האחרון, בכל פעם שאני חוזר מהפנימייה אני רואה אותו ואת אמא יושבים במטבח ושותים תה. הנהנתי. אמא חייכה חיוך לחוץ. „אז... אני... זאת אומרת, הוא... זאת אומרת... אוף! אנחנו יוצאים ביחד“.

אמא נראתה המומה מהעובדה שאמרה זאת. אבל היא לא הייתה המומה כמוני. „אתם... מה?“, מלמלתי, והגרונ שלי הפך פתאום יבש. היא ניסתה שוב לחייך. „כן... אני בטוחה שהוא ימצא חן בעיניך... הוא אדם נחמד מאוד...“.

נשמתי בכבוד. ניסיתי להעלות מילה אחת על דל-שפתיי. „אני יודעת שזה נראה לך מוזר... אולי אתה כועס...“ נראתה לחוצה מאוד עכשיו, ודיברה מהר, כאילו אם תדבר לפני שאענה לה, לא יהיה לי מה להגיד. מילה אחת עמדה עדיין על שפתיי.

„אני בטוחה שיהיה בסדר, מתוק. אתה תראה שהוא איש נפלא, אני בטוחה שתאהב אותו“. מילותיה חילחלו אט-אט לתודעתי.

„אני צריכה ללכת עכשיו, מתוק, קבענו ללכת לסרט“, היא נחפזה החוצה בטרם עינתי, בטרם אמרתי מילה אחת... מילה אחת קטנה... הדלת נסגרה אחריה בטריקה. בהיתי בה, מנסה לעכל את השיחה הקצרה הפשוטה ההיא. מילה אחת פשוטה...“

„אבא“, מלמלתי. „אבא“.

חבטה! השק הכבד התקרב אליי במהירות. חבטה! ושוב הוא מתקרב באיום... פרקתי את כל זעמי על שק האגרוף. השיחה הדהדה בזכרוני. „זוכר את אברם? ... אוף! ... אנחנו יוצאים ביחד... הוא ימצא חן בעיניך... אולי אתה כועס... יהיה בסדר, מתוק... אני בטוחה שתאהב אותו...“

חבטה! השק הכבד הוטח מעלה, התנגש בתקרה, עף בחזרה אליי במהירות מסחררת, מבלי שציפיתי לו, וחבט באפי בעוצמה שהדפה אותי אחורה על הרצפה. שכבתי, לחיי צמודה לשיש הקר, ונתתי לכאב להתפשט אט-אט בגופי. מילותיה של אמא הדהדו עדיין במוחי, ועלבון צורב, בגידה כואבת, טיפסו מבטני אל גרוני, והכאב הפיזי והנפשי זלגו החוצה, צורבים, טריים ומלוחים, והמנגינה המאוסה במוחי הפכה פתאום מתוקה וחמימה, ובעיקר כואבת.

„אבא... אבא...“ הדמעות זלגו, ושפתיי נעו במנגינה שבתוכי.

„אבא...“

אבא שלי נפגע בתאונת דרכים לפני שנתיים, כשהייתי בן 12. הייתי אז במיטה, מנסה להירדם, כששמעתי אותו יוצא מן הבית, וסוגר אחריו את הדלת, בשקט, כדי שלא אתעורר. עצמתי את עיניי ונרדמתי. באותו לילה, רדפו אותי הסייטים.

אבא סוגר את הדלת, ומחוצה לה מחכה לו רוצח עם אקדח...

אבא סוגר את הדלת, ונחש מכיש אותו...

אבא סוגר את הדלת, ובחוץ עומד השטן...

אבא סוגר את הדלת, ובחוץ ניצבת מפלצת מרושעת ומזוויעה...

התעוררתי, מזיע, ומבלי לחשוב רצתי אל דלת הכניסה, ופתחתי אותה. שקט שרר בחוץ, רק צרצרים צרצרו בשקט... רצתי אל חדר ההורים. הוריי לא היו במיטה. שמעתי קול שבקע מהמטבח. „אבא?“ שאלתי, ומיהרתי אל החדר. גבה של הדמות שבחדר היה מופנה אליי. שיער כהה, אסוף ברישול, נח עליו. כתפי הדמות רעדו. „אמא?“, שאלתי בהיסוס. אמי הסתובבה אליי. אפה היה נפוח, ועיניה – אדומות מבכי. עיגולים שחורים סביב עיניה העידו שלא ישנה באותו לילה. „אבא נפגע. הוא היה בתאונת דרכים“, היא לחשה. הזדעזעתי. „א... אבל הוא בסדר עכשיו, נכון?“ אמא לא ענתה. היא השמיעה יפחה קטנה, ואז החלה לבכות שוב. „אמא?“. היא לא ענתה. ניערתי את כתפיה. „אמא! מה קרה לאבא?“ היא רק התייפחה בקול רם יותר. חשתי מיואש. ואז, פתאום, הבנתי. קולי רעד. „א... אמא, הוא חי, נכון?“ אמא לא הראתה שום סימן לכך ששמעה את דבריי. התמלאתי בחרדה, ובזעם לא מוסבר. תפסתי את כתפיה, וסובבתי אותה אליי. „אמא! עני לי!“ אמא ניסתה להשתלט על בכייה. שמטתי את ידי מכתפיה. אט אט, השתרר שקט. הבטתי בה. היא הביטה בעיניי. ואז, באיטיות, בפחד, ברעד... היא הנידה בראשה לשלילה.

מאז, אמא מרגישה שהיא חייבת לי פיצוי, משהו חלופי... כאילו משהו יכול להחליף את אבא. בכל פעם שנראה לה שרע לי, שוב היא נראית אומללה... רק בחודשים האחרונים היא נראית שמחה יותר, מאוששת... החודשים שבהם היא הכירה את אברם. מהו, מי הוא אברם הזה, שיכול כך פתאום להחליף את אבא?

מאז היום שבו סיפרה לי אמא על אברם, תחושת הזעם תקפה אותי מדי פעם, מבלי אזהרה מוקדמת. פעם אחת, זה קרה באמצע שיעור. המורה שאלה אותי שאלה, ועניתי לה, בצעקה, שלא אכפת לי מהשיעורים שלה, מבית הספר, מהעולם הזה. המורה בהתנהגותי, במשך שתי שניות בדיוק, ואז קמה ממקומה, פנתה לשולחני, תפסה אותי בפרק ידי ומשכה אותי מחוץ לכיתה. ניחשתי שהיא תיקח אותי למנהלת, אך היא פנתה דווקא לכיוון השני. היא דפקה על דלתו של חדר שלא היה מוכר לי, ואז פתחה אותה. החדר היה חשוך יחסית לשאר בית הספר, שהיה מואר באור יום שקרן מן החלונות הפתוחים שבמסדרונותיו.

כורסה מבד משובץ מהוה ניצבה במרכזו. „שב“, אמרה המורה בשקט והרפתה מפרק ידי. צנחתי על הכורסה, וריפודה שקע. המורה יצאה מן החדר, ואני הבטתי סביבי. כסא מתקפל ניצב מול הכורסה, ולפניו עמד שולחן קטן.

דלת החדר נפתחה. הבטתי באדם שנכנס. היתה זו אישה. נמוכה למדי, עם שיער מתולתל שהזדקק מצידי ראשה. היא צעדה במהירות, ועגילי הכסף שלה צילצלו במרץ, עד שהגיעה לכיסא המתקפל, התיישבה עליו, ונרכנה לעברי. „אני מקשיבה“, אמרה בקול צרוד מעט. עפעפתי בנמוס מעושה. „סליחה?“ האישה שילבה את רגליה ונשענה אחורה. „למה אתה כאן?“ היא שאלה. שאלה טובה, חשבתי. ולא אישה אמרתי „אורלי הביאה אותי לכאן“. האישה שתקה. „המורה לצרפיתית“, הוספתי. היא הנהנה. המתנתי בשקט שתדבר, אך היא רק ישבה שם והביטה בי בריכוז. „אה... אולי את יודעת למה אני כאן?“, העזתי לשאול. היא התנערה וחייכה. „כמובן“, אמרה. „לא הצגתי את עצמי“. ואני לא שאלתי מי את, השלמתי בראשי. „אני צילה, יועצת בית הספר“. „יועצת?“, הבעתי את הפתעתי במילים. „...בית הספר“, היא השלימה בחיוך. „ואתה?..“

„שון מכיתה ט'3“, השלמתי באופן אוטומטי. „יפה. ועכשיו, לאחר שהיכרנו באופן רשמי“, היא הרשתה לעצמה לחייך שוב, „בוא ניגש לעניין“. „איזה עניין?“, שאלתי בסקרנות. „אתה“, היא ענתה בפשטות. „אני?“, נרתעתי. „אתה“, היא חזרה. „ספר לי על עצמך“. נבוכתי. „טוב... אז... כמו שכבר אמרתי, אני לומד בכיתה ט' שלישית, המחנכת שלי היא גאולה, ו...“, לא, לא, היא קטעה אותי. „ספר לי על המשפחה שלך“. איך היא יודעת? „טוב... לאמא שלי קוראים גלית, ולאבא שלי קוראים רונן“, פתחתי. היא הנהנה, מצפה להמשך. נראה היה שלא אוכל להתחמק. „והוא מת לפני שנתיים“, הטלתי את הפצצה באדישות מעושה. כפי שקיוויתי, צילה לא הייתה מוכנה לזאת. „הוא...?“ היא שאלה בעדינות.

„תאונת דרכים. ולאמא יש חבר“. „אווה“, היא אמרה בשקט. היא ישבה במשך כמה דקות, מהורהרת, והביטה בקצה המחודד של נעלי העקב שלה.

ואז היא הרימה את מבטה. „סלח לי לרגע“, היא אמרה, וקמה ממקומה. שמעתי את תיפוף נעליה על רצפת השיש המלוכלכת. היא פנתה לארון מגירות שנשען על הקיר, נחבא באפלולית החדר. ואז חזרה להתיישב בכסאה, מניחה שקית שקופה על השולחן שליטה. „קח את זה“, היא אמרה, והושיטה לי גוש מחומר שלא זיהיתי, שהוציאה מהשקית. הושטתי יד מהססת ונגעתי בחומר. הוא היה קר. נרתעתי. „מה זה?“, שאלתי. צילה צחקה. „חימר“, היא ענתה. הרגשתי מטופש, ולקחתי את גוש החימר הקר. „כעת, שון, הקשב לי“, היא אמרה. הרמתי את ראשי אליה. „אחוז היטב בחימר, וחשוב על החבר של אמך“. חשבתי על אברם בכל כוחי. אברם המזיע, בחולצת הצמר, שאמור להחליף את אבא... מבלי משים, ידיי מחצו את החימר. צילה לקחה ממני את הגוש המחוץ בעדינות, והגישה לי גוש נוסף. „עכשיו התרכז באביך“, היא אמרה בשקט. חשבתי עליו. ידיי עטפו בכוח את החימר. חזרתי על הפעולה עם גושים נוספים, והתבקשתי לחשוב על אמי, על גאולה המחנכת, על חבר לספסל הלימודים, ועל הנהג שהרג את אבא. צילה הדביקה פתקים על הגושים, הכניסה אותם בזהירות מרובה לשקית, ונגעה בעדינות בכתפי. „בוא“, אמרה בשקט. קמתי והלכתי בעקבותיה לחדר המורים. היא הוציאה את הגושים מהשקית. על שני גושים זהים כמעט לחלוטין נכתב „מחנכת“, ו- „חבר בכיתה“. סימנים של אצבעותיי ניכרו בהם, אך לא בצורה בולטת. על שניים שסימני אצבעות כמעט לא ניכרו בהם נכתב „אמא“, ו- „נהג“. על גוש אחד, שאמצעו היה דק מאוד, וניכרו בו סימני אצבעות בבירור נכתב „חבר של אמא“, ואחד... אחד מהגושים היה עגול באופן מושלם, פרט לסימני אצבעותיי הברורים למדי. נכתב עליו „אבא“.

מאז, המפגשים עם צילה הפכו לקבועים, פעם בשבוע, בסוף היום, הגעתי לחדרה, והיא נתנה לי לפסל. היא מצאה עבורי מדריכה שלימדה אותי ליצור פסלים שונים בחימר, ודיברה איתי על משפחתי. ככל שדיברתי יותר עם צילה, כך הרגשתי כועס פחות על אברם, אינני יודע למה. היא גרמה לי לראות אותו כאיש שונה, ולא כתחליף לאבא.

חודשים עברו במהירות, והמפגש עם צילה ומיכל, מדריכת הפיסול, הפכו לדבר שכיחתי לו כל שבוע. יום אחד, כחצי שנה לאחר המפגש הראשון, בזמן שהכנתי שיעורים בחדרי, ואמי הכינה ארוחת צהריים, נשמעה דפיקה בדלת. „שון, תפתח בבקשה את הדלת!“, צעקה אמי מהקומה מתחתתי. ירדתי בזריזות במדרגות ופתחתי לרווחה את דלת הכניסה. צילה ומיכל עמדו שם, ונראו משועשעות מאוד. „תזמין אותנו פנימה, שון?“, שאלה מיכל, ואני צעדתי במהירות מספר צעדים אחורה, מופתע מעט, כדי שתוכלנה להיכנס, והצעתי למיכל עזרה בסחיבת השק הגדול שהחזיקה, אך היא סירבה. אמא הגיעה גם היא לחדר הכניסה, מנגבת את ידיה במגבת מטבח. צילה הציגה את עצמה ואת מיכל, וביקשה לדבר איתה בחדר אחר. בינתיים, הצעתי למיכל שתייה, וניסיתי להתגבר על סקרנותי ומבוכתי. צילה ואמא הצטרפו אף הן, לאחר מספר דקות, והשלוש פיטפטו בקלילות, כאילו היו חברות ותיקות, כשלפתע נשמע צלצל בדלת. קמתי במהירות. „אני אפתח“, אמרתי, ומיהרתי אל הדלת. בפתח עמד – מי אם לא אברם. „אפשר להיכנס?“, הוא שאל בקול עבה, ואני, עדיין מסוחרר מהפתאומיות שבה הגיעו האורחים הלא-קרואים, אפשרתי לו להיכנס פנימה. כשהגענו למטבח, קמה צילה ולחצה את ידיו, ואז פינתה לו מקום לשבת. היא נעמדה וכיחכחה בגרונה. „ברשות כולכם, אני רוצה לספר לכם דבר מה“, היא פתחה. „לפני חצי שנה, הגיע שון לחדר שלי, מסוגר וכועס. היה לו קשה מאד לקבל את העובדה שאמו יוצאת עם אדם, שאיננו אביו“. הרגשתי נבוך מאוד. אמי הסמיקה, וגם אברם נראה כאילו חש לא בנוח. „נתתי לו חימר“, המשיכה צילה בסיפורה, „וביקשתי ממנו להתרכז בדמויות שונות“. היא רמזה למיכל, וזו הוציאה מן השק את הגושים שקיבלתי במפגש הראשון, אפויים בתנור-חימר, ופתקי השמות עליהם. „אתם יכולים לראות למה הפך כל גוש. אבל הוא עבר סדנת-פיסול, עם מיכל, ונפגש איתי פעם בשבוע, וראו איך נראים הפסלים שלו כעת!“. מיכל הוציאה פסלים מהמפגש האחרון איתה מן השק. אברם שרק בהתפעלות, ואמא נראתה מתרשמת. „הוא למד לסלוח לך, אברם“, צילה פנתה ישירות אליו. „וגם לך, גלית. הוא מבין אתכם. אבל אני כאן כדי שגם אתם תבינו אותו. עזרו לו, שתפו אותו, ו... עוד דבר...“ היא חייכה, „לשון יש כישרון לא קטן

בפיסול, עזרו לו לפתח אותו. ו... גלית, אברם, שון?" הסתובבנו אליה שלושתינו, רוכנים מעל הפסלים, וקרובים זה לזה כמו משפחה. צילה הניחה יד מעודדת על כתפי. „בהצלחה“.

תחילה נפלו טיפות בודדות אך לפני שמישהו הספיק להגיב, הסדק באקווריום הישן שהופיעה פתאום התרחב ועכשיו הוא התיז מים, כמו מזרקה ישר על השטיח הצבעוני והיקר שאמא קנתה באותו יום.

אבא התעצבן עליה אז כל כך, הוא אמר ששטיח זה מיותר וזה סתם מטורד. גם ככה בישראל לא קר בחורף ועם 12 מעלות אנחנו זקוקים לשטיח, איזה צחוק יעשו מאיתנו קרובי המשפחה באוקראינה ובאמריקה שהחורף שלהם באמת אכזרי יותר? הוא אמר שהיא מבזבזת כסף, ובכלל אבא לא אוהב לבזבז כסף. הוא שומר תמיד על כל הכסף שלו בארנק ולא נותן אותו לאף אחד.

אולי בגלל זה ידעתי שיש סיכוי שאבא יקח את האקווריום הישן שהציעו חבריה של אמא בחינם. הם קנו אחד חדש, עם מערכות אוורור מתקדמות ואבנים מנצנצות על הקרקעית. אקווריום כל כך גדול עד שהיתי בטוחה שהיה אפשר להכיל בו כריש.

האקווריום הישן שלהם שנפחו היה 80 ליטר, נראה לי די נאה אם להתעלם משכבת הסיליקון הגסה בפיות, מהפלסטיק הסדוק. "יהיה בסדר, אני אטפל בדגים" אמרתי לאבא והוא נטה לסרב אילו לא היתי מפעילה עליו לחץ גדול כל כך... "אלה רק דגים אבא, בחייך. אני כל כך רוצה חיית מחמד!" ובסוף הוא הסכים איתי שדגים לא עושים קקי על השטיח ולא נובחים וגם לא נושכים ובטח שלא מקיאים כדורי פרווה, אז אולי זה בסדר.

על הזכוכית בצד היו כמה שריטוט והיו פסים לבנים על המקום אליו הגיעו המים וגם כשפתחתי את הפתח הקטן למעלה לזרוק להם קצת אוכל היתה עולה משם צחנה מוזרה של מים שעמדו במקום הרבה זמן.

אהבתי את הדגים הקטנים ששחו באקווריום החדש-ישן שלי.

שעות היתי מסתכלת על הדגים הקטנים האלה. היה שם דג אחד צהוב וגדול, גאוותן נורא. היו לו עיניים כתומות-אדומות כאלה ולפעמים היתי יכולה ממש להרגיש על עצמי את המבטים שלו. והיה דג שחור שסנפיריו אדומים. הוא גדל מהר והזכיר לי מכונית מרוץ קטנה. היו לו הבעות פנים אנושיות לפעמים והוא התנהג כמו אבא לכמה דגים קטנים יותר מאותו הסוג.

והיו עוד כמה דגים שאולי התחברתי אליהם קצת פחות...

אם היתי עוכבת אחרי כולם היתי יכולה להגיד שבתוך האקווריום הישן ההוא התנהל עולם במלואו. הדגים ניהלו חיים אמיתיים כל כך. הם שחו ממקום למקום כאילו ממהרים להגיע לאנשהו, הם התווכחו זה עם זה בדרך, לפעמים הלכו מכות אבל אחר כך התיידדו. לחלק מהם היו מקומות מנוחה קבועים. למשל, הדג שגונו תכלכל אהב לישון מתחת לפילטר ואת הדג הצהוב מעולם לא ראיתי ישן. והיו את הדגים הקטנים והחלשים יותר שהתרחקו מהבריונים הגדולים והצטופפו בקצוות המרוחקים של האקווריום ועם היו רואים בריון מתקרב היו בורחים לפני שהבריון יבחין בהם.

אבא אמר שדגים טיפשים, שאין להם מוח וגם לא רגשות והם חיים על אינסטינקטים. זה תמיד עיצבן אותי ואז אמרתי לאבא שדגים הם חכמים ואם היה מסתכל עליהם שעות, כמוני, היה רואה כמה חכמים הם.

אבא אמר שהזיכרון של הדגים נמחק כל שתי דקות ואני אמרתי שזה לא נכון ואילפתי אותם, אימנתי אותם כל יום ומהר מאוד כל הדגים למדו שכשאני דופקת על הזכוכית הם צריכים לעלות על פני המים ולאכול.

וגם אמרתי לאבא שכשאני מרגישה את הדג עם העיניים הכתומות-אדומות מסתכל עליי אני בטוחה שהוא מזהה אותי ומבדיל אותי מבין אנשים אחרים.

ואבא אמר שהדגים משפיעים עליי לרעה ואני אמרתי שהם אוהבים אותי ואני אוהבת אותם ואין שום דבר רע בחברות שלנו.

ואז בוקר אחד התעוררתי בגלל שאבא שלי צעק וקילל בכעס וכשיצאתי מהחדר ראיתי אותו מנסה לקשור את האקווריום שהמים זלגו ממנו ברעש של מפל מים אימתני. "הדגים שלי!" צעקתי כי באמת פחדתי שמשוהו רע יקרה להם. "אקווריום ארוך" צווח אבא בזעם ואני מיהרתי לחלץ את הדגים לתוך דלי.

האקווריום התרוקן על הרצפה ומילא אותה בשלוליות. 80 ליטר של מים.

אבא לא פסק לקלל ואמא הביאה בשקט מגב מהמטבח.

"לא היתי צריך להסכים לקחת את האקווריום הישן הזה! כבר אסור לסמוך על אף אחד!" צעק.

ואני רק הסתכלתי לתוך הדלי וספרתי את הדגים והתפללתי שהם כולם ניצלו והם כולם פה, ותהיתי מה יעלה בגורלם. שלושה ימים שחו הדגים המסכנים שלי בדלי הצפוף. המים היו חמים והצבעים הצבעוניים שלהם דהו מחום. ללא ספק היה להם מעט אוויר ואני התפללתי שהם יחיו. אבא הדביק את האקווריום בסיליקון, עצבני כולו ולאחר שהכל התייבש החזרנו את הדגים למים. שמחתי לראות אותם שוב באקווריום הישן שלי, הצבע חזר אליהם ואני בטוחה שראיתי על פניהם חיוכים קטנים וגם אני חייכתי וכל היום ישבתי לידם וראיתי איך הם מתנהלים להם בדממה לוחצת האוזניים של מי האקווריום, כאילו דבר לא קרה. ולפעמים קינאתי בהם על כך שהם לא שומעים את הצעקות של אבא, במיוחד כשהוא חוזר הביתה שיכור. וכשכל העולם מתמלא בצעקות אני מסתכלת על הדגים שלי ורואה את השלווה שלהם.

ואז אמא קנתה שטיח.

הוא היה צבעוני ועלה הרבה כסף. היא ידעה שאבא יכעס אבל עמדה על שלה ואמרה שגם היא מרוויחה כסף ויש לה את הזכות לבזבז אותם כרצונה. באותו היום היתה בבית מאומה גדולה ואבא כמעט שרף את השטיח החדש מרוב עצבים ואני רק בהיתי באקווריום הישן שלי ובדגים שבו. הדג עם העיניים הכתומות-אדומות שהיה בריון לא קטן מצא מחבוא של אחד הדגים החלשים והתחיל במרדף אחריו. איפשוהו בחוץ, מעבר לאקווריום בו היתי שקועה שמעתי את אמא צועקת ואת אבא הולם בה באגרופיו. ובעודם ממשיכים במרדף, הדג הגדול שדומה למכונת מרוץ קטנה עם סנפירים אדומים מנסה למצוא מקום לנוח בו יחד עם הדג התכלכל. ומתוך הדממה הימית שלחצה על האוזניים קלטתי חלקים מהמשפטים שאבי אמר. לא משהו שהיתי רוצה לשמוע, רצף של קללות גסות שהכרתי מאז ואני זוכרת את עצמי. ואז אמא נפלה, קרוב כל כך לאקווריום שלי אך לא שמתה לי בכלל. ביד שלה פגעה באקווריום הישן שלי ולרגע החיים בו דממו ואפילו הדג עם העיניים הכתומות-אדומות עצר.

תחילה נפלו טיפות בודדות אך לפני שמישהו הספיק להגיב, הסדק באקווריום הישן שהופיעה פתאום התרחב ועכשיו הוא התיז מים, כמו מזרקה ישר על השטיח הצבעוני והיקר שאמא קנתה באותו יום.

ואני ישבתי בשקט וראיתי את אמא שוכבת על הרצפה כשסביב ראשה מתפשטת שלולית אדומה וראיתי את הדגים הקטנים שלי, את הדגים החלשים ואת הדג שדומה למכונת מרוץ קטנה, ואת הזה עם העיניים הכתומות-צהובות וגם את הדג התכלכל נשאבים לתוך מערבולת המים ונופלים בחבטה על הרצפה הקרה והרטובה ועל השטיח הצבעוני והיקר של אמא. והדגים שלי, שהיו להם עיניים אנושיות ומנהגים אנושיים פרפרו על הרצפה, הם הסתכלו בבהלה, בעיניים פעורות לרווחה ופיהם נפתח ונסגר כאילו ניסו להגיד לי משהו אך נשארו דוממים. רק אמא שכבה בשקט בלי להיאבק על הרצפה ועיניה סגורות, הדג הראשון שהצטרף אליה היה הדג עם העיניים הכתומות-אדומות אבל לא לפני שהספיק לשלוח בי את המבט הכי מצמרר שראיתי בחיי.

חֶשְׁכָּה / דריה סטרובינסקי , י"א 1

נכנסתי לחדר.

בעודי מתפשטת חשבתי על היום העגמומי שעבר עלי. עוד יום חסר תועלת, חסר מטרה, חסר רוח חיים. עמוק בליבי התחלתי לשנוא את אור היום, אור היום שבישר את תחילתו של יום חדש, שבעיני האחרים היה יום משמח וחי.

שכבתי במיטה, מצפה לשינה שתבוא ותעטוף אותי. הקשבתי לתקתוק השעון וספרתי שניות, "טריק" שאבי לימד אותי כשהייתי קטנה (וכשהוא עוד היה בחיים). 8. קר הלילה. הורדתי מעצמי את השמיכה, מרגישה את הגוף מצטמרר למגע האוויר הקר. 96. כאב. 216. ואז 846. בכל לילה אחר לא הייתי מגיעה ל-700 ונרדמת, אך הלילה חשתי ערנות. ערנות עוקצנית, מחודדת, שנעצה בכל חלקי גופי, תוך שהיא גורמת לי להידרך בציפיה, אך ציפיה למה?

באותו הרגע הרגשתי את המבט הראשון ננעץ בי. קפאתי על מקומי, פוחדת לנשום. היה משהו לא אנושי במבט הזה, משהו חייתי. ניסיתי להחליט מה מפחיד אותי יותר – העיניים הזרות שפלושו לחדרי, או היעדר קיומן.

הכל בראש שלך. את חייבת להירגע. זוזי. כשזזים הפחד נעלם. רק צאי מהקיפאון. בעדינות מרטיטה הזזתי את קצה הבהון, כמעט נושמת לרווחה מתחושת הוודאות שהמבט יעלם, אך הוא לא נעלם. קפאתי על מקומי שנית, חונקת צווחה חדשה שהתעוררה ועלתה במעלה גרוני. פחדתי. בכל חלקי גופי. פחד עמוק, קטלני ואי רציונלי מילא כל נקבובית בעורי וגרם לי לצנוח לתוך עולם של צללים ושל חוסר הגיון.

שבתי וניסיתי להתעשת. לצקת את טיפות ההיגיון האחרונות למוחי. סובבתי את ראשי. מבטי נח על שולחן הכתיבה, השולחן שליידו ישבתי פעם אחר פעם, עד שהבנתי שנועדתי לכישלון – ואז עזבתי אותו, אבל כבר לא היה שם שולחן. עיניים כחולות בוהקות, זכוכיתיות, ננעצו בי כשהן נתונות בארובות גדולות שהיו מחוברות... לשום דבר, בעצם. בעודן נעות הדפים המלאים בחיבורים לא גמורים, בתרגילים לא פתורים ובשרבוטי יאוש שצירתי בתקופת הדיכאון שתקפה אותי לאחר מותו - נחתו על הריצפה. "כישלון" - ליחששו הדפים בנפילתם. "כישלון" - הבזיקו העיניים בכחול צורם. התחלתי לבכות. באותן השניות הרגשתי גם את המבט השני ננעץ בי, כאילו הייתי כרית סיכות, והוא - המחט. הרמתי את עיניי אל החלון, זה אותו החלון שבעבר שימש כמקום המסתור האהוב עליי - מהאחרים ומעצמי. פעמים רבות הייתי מתיישבת עליו; מוסתרת ע"י הוילון, הייתי מתבוננת בשקיעה וחושבת. בימים האחרונים הוסט מבטי מהשמש אל מדרכת הבטון הקרה, שחיכתה לי, כך נדמה לי לפעמים, שש קומות מתחתיי. פעמים רבות חשבתי: רק צעד אחד – פחות ממטר, והיגון יישמט יחד אתי לתוך חֶשְׁכָּה בלתי נגמרת. ועכשיו, בעודי נועצת עיניים דומעות בחלון, הרגשתי שגם הווילון

חושב כך. במבט רושף הוא לעג לי: "פחדנית, פחדנית", ובכל משב רוח קליל שהזיז אותו כאילו התפתה ללפות אותי ולחנקני.

הבזק אור בלתי מורגש הסיט את מבטי למראה התלויה מעל השידה שניצבה מנגד למיטה. ראיתי את עצמי משתקפת בה. העיניים שלי, שהספיקו להסתגל לחושך ולהתחדד במידה מסויימת יחד עם שאר החושים, ראו בבהירות מדהימה. ראיתי את הירח המלא משתקף בחלון שמאחוריי. בתוך ים הבעתה שהרגשתי היה משהו נעים, מחמם באורו הרך. נרגעתי במקצת. נשימותי הואטו, והלב חדל להלום בחוזקה.

הקשבתי לשקט שאפף אותי וחשבתי.

חשבתי באותם רגעים (שנראו לי קצרים מליל קיץ - מחד גיסא, וארוכים כנצח - מאידך) עד כמה צדקו אותם יצורים - פרי דמיוני שלי, שבחרו בדרך ההפחדה על מנת להסב את תשומת ליבי לדברים שדחקתי כל כך עמוק פנימה, כל כך עמוק כמו חץ מורעל הנתקע עמוק בכתף והמרעיל את אט את הדם, נים אחרי נים ווריד אחר וריד - עד שלא היה לי סיכוי להינצל. לא היה לי סיכוי להימלט... מעצמי.

כל זה עלה באופן מעורפל בתודעתי, וחלף כמעט מיד, מתאדה עם הבזק עיניים נוסף שלכדתי דרך המראה. או שמא הוא היה בתוכה?...

הבטתי בבבואתי שבמראה, והיא הביטה בי בחזרה וחייכה. לא, לא חייכה. הדמות המעוותת גיחכה בלעג ונעמדה. הבטתי בה ובתוכה, ובתוך המפלצת הלילית הזו זיהיתי את אט את עצמי.

ראיתי את הרזון המבליט את עצמותיה בצורה מחרידה, ומעיד בתוך כך על הצום שגזרתי על עצמי ועל ההקאות שלי.

ראיתי את סימני הדקירות על ידיה בגלל ההזרקות שלי.

ראיתי את עיניה הנפוחות מדמעותיי.

ראיתי את האיטיות שלי, ששקעה עוד ועוד בתוך שבר הכלי הגופני, בעוד הנפש מדחיקה ומרעילה את עצמה פעם אחר פעם.

למרבה האירוניה, נזכרתי שממש ליד המראה תלויה תמונה שלי מלפני כחודשיים, זו התמונה שאבי צילם ביום האחרון לחייו. לא ראיתי אותה מבעד למעטה הפשקה שאפף אותי, אך ידעתי שהיא שם. מעולם לא ראיתי אותה אף על פי שהסתכלתי עליה עשרות פעמים מדי יום, שכן כפי שחשכת הליל הסתירה אותה ממני עד כה, כך החשכה שבתוכי עשתה זאת גם לאורן של המנורות החזקות ביותר. ועכשיו, מוקפת אור שחור, ראיתי אותה בבהירות מול עיניי, וייחלתי בכל ליבי שקרן האור הקטנה שחשתי תאיר את החשכה עד שאוכל לראותה באמת.

בכיתי, בכיתי באמת. אולי בפעם הראשונה מאז שאבי הפך לזיכרון והשאיר אותי בודדה בכיתי, כי ראיתי את המציאות דווקא אז בחשכת הליל המעוותת; ואולי ראיתי אותה כל כך טוב מפני שהיתה מעוותת בעצמה. הפסקתי לרעוד. הפסקתי לפחוד מפני עצמי.

וכשהיד הקרה, המתה, לפתה אותי בגרוני ומשכה אותי לאחור, מטביעה אותי בתוך הכרית ולא נותנת לנשום, לא נאבקתי ולא צרחתי. ידעתי שזה מה שעליי לעבור. לעבור כדי שאוכל לקום מאותה המיטה. לעבור כדי שהצללים יעלמו. לעבור על מנת שהילדה שבתמונה הצמודה למראה - תחייה, גם אם עליי נגזר למות.

ובאותו הרגע שעיניי החשיכו והכל התערפל, השחר הפציע, וקרן האור שחדרה דרך הווילון הדקיק בישרה על בואו של יום חדש, יום בעל מטרה וניחוח חיים. נשמתי.

כאב ממעמקים – שיר בסגנון ראפ / אצ'נפה גלה

ח'י בבוועה

בשכונָה כָּל כָּךְ כְּלוּאַה

אַין בֵּה סִיזע

כָּל יוֹם מִחֲדָשׁ הַלֵּב נִקְרַע

הַאֲכֻזָּבָה, מְלֵא בְּשָׂנֵאָה

דָּם שֶׁל דְּמַעוֹת זוֹלְגוֹת

אַין תִּקְנָה !

נִמְאַס, לֹא שָׁנָה כָּךְ לַחַיּוֹת.

עוֹסֵק בְּפֶשַׁע

בְּשׁוּד בְּפָרִיצוֹת -

הַכֵּל אוֹתוֹ חָרָא

אַין בְּרִירָה.

כָּל הָעֵינָן כְּדִי לְשַׂרְד

לֹא בְּשִׁבִיל לִיהֲנוֹת

הֵהוּא מְלֵא בְּהוֹן

לִי אֵין אֲכָל בְּמַה לְקַנּוֹת

הַפֶּעַר כְּזָה עֵמוּק, סוֹחֶף

יוֹצֵא לְגַיִס כְּסָף

לֹא קֵל, נִתְקַל -

וְאַז בָּא כְּשִׁלּוֹן.

הַיּוֹם שְׁלָךְ נִדּוֹן, דִּי !

נִסְיֹן וְעוֹד נִסְיֹן, מְאַחֵר מְדִי .

לְחַלֵּץ אֶת עַצְמִי לֹא מִצְּלִיחַ

שפכתי דם כמו תהום

הנה אני פלוא, בגיהנום

נולדתי שם, איני יודע בדיוק איפה

חי בודד, יתום,

הבית שלי - ספסלי רחוב

שחור בתוך שחור.

הסטיגמה שלי הפכה להיות "ניגר" חמור;

מהגזענות התחלתי לסבל

בשביל להעביר מצב רוח מר

חיי נתקלו באלכוהול

לרחף, הגוף והראש

לשכח מהפל, ללכת לישון.

לאה

כתבה: שחר ברכה ז'2

הרגשתי סחרחורת, בחילה, רציתי להקיא, אבל המשכתי להסתובב. נהייתי. כל הצבעים התערבבו לי בעיניים-כחול, כתום, אפור, ורוד, סגול, ירוק. הכל נמרח כמו ציור של סלבדור דאלי, וברקע, הצחוק המתגלגל של מיטל, הנביחות של נילה, השחקנית בטלוויזיה שמדברת ספרדית, רעשים של מכוניות נוסעות בכביש, של עקבים של מישהי נוקשים על התקרה שלנו מהדירה למעלה. הכל התערבל כמו השייקים שאני ומיטל נהגנו להכין. היינו שמות את כל הדברים המוגדרים כאכילים שמצאנו בבית בתוך המיקסר הכסוף, מפעילות אותו על העוצמה הכי גבוה ובוהות בו. הבננות, השוקולד, הביצים, האורז, הכל היה מתפרק, מתערבב. כל פעם שאיזשהו מצרך חלף על פני דופן הכלי, זיהינו אותו, בלב כמובן, וראינו שלאט לאט הכל הופך לעיסה חומה-צהבהבה. מידי פעם היו מופיעות כמה חתיכות אגס, או בוטנים סרבניים, אך אפשרנו להם לצוף. הרי זה לא מפריע לנו, אלה לא אנחנו שנשתה את זה אחר כך. אף פעם לא באמת ניסינו לטעום את זה. לפעמים נתנו לאחי הגדול או לחבריו לשתות את השייקים שרקחנו במיקסר בטענה שזה "מילקשייק איכותי ממתכון של השף אהרוני". ידענו שאף אחד לא באמת האמין לנו, גם לפני שטעם את העיסה, אבל זה היה מאוד מבדר לראות את פרצופם המתעווות לאחר ששתו אותה, בדיוק ברגע בו התחרטו על ההחלטה להיות נחמדים ולשתף איתנו פעולה, הצטערו על הרגע בו חשבו שזה לא יהיה כל כך נורא... הרי, כמה גרוע זה כבר יכול להיות?

המשכתי להסתובב. כל רגע הרגשתי כאילו אני עומדת ליפול, אבל לא עצרתי. רציתי להוכיח למיטל שאני יכולה להשאר זקופה יותר זמן ממנה. תמיד היו לנו את התחרויות הקטנות האלה. לא תחרויות מלאות קינאה ורמאות, שהמטרה היחידה בהם היא לנצח. ממש לא! אלה היו תחרויות קטנות, כמעט בלתי מורגשות. לא עשינו אותם כדי לנצח, הרי גם ככה ברגע שהתחלנו את התחרות הבאה כבר לא זכרנו מי ניצחה בקודמת. לפעמים היו אלה תחרויות אמיתיות, כמו "מי תגיע ראשונה הביתה", או לפעמים סתם כאלה של "מי עושה יותר קולות בזמן שהיא שותה מקש", שבכלל לא דיברנו בהן, אפילו לא הסכמנו על מה מתחרים. בשבילנו זה היה כאילו ברור מאליו. אם מישהו אחר היה צופה בנו מהצד, ודאי היה חושב שאנחנו שתי ילדות קטנות וילדותיות שעושות דברים שטותיים ואחר כך עוד צוחקות מזה. ואולי זה היה נכון, אבל לנו לא היה אכפת. היינו עסוקות בלכוון את הקש כך שהוא יעשה יותר רעש כששואבים ממנו אוויר מאשר הרעש שעושה השניה. התחרות האמיתית היחידה שהשתתפנו בה אחת נגד השניה הייתה בכיתה ד'. המורה יפית נתנה לנו לעשות עבודה על לאה גולדברג. כולם נאנחו בעצלות כאומרים "אנחנו כל כך עסוקים, ועכשיו את נותנת לנו עוד עבודה לעשות?" מה כבר היה לנו כל כך חשוב לעשות אז? לא היינו צריכים לדאוג לילדים, לעשות קניות, לכבס, לבשל, להרגיע את הבוס. במה היינו כל כך עסוקים? לגמור את משחק המחשב של מריו בפעם החמישית? לצפות שוב בשידורים החוזרים של השמינייה?

אני ומיטל קבענו לעשות את העבודה יחד, אבל בגלל שההורים שלה החליטו לקחת אותה לצימר בצפון דוקא אז, לא יכולנו, וכל אחת עשתה את העבודה לבד. לאחר שכולם הגישו את העבודות, יפית אמרה שאת העבודה הכי טובה היא תתלה על הקיר ביום ההורים ואולי גם תסדר לו פגישה עם לאה גולדברג. "אבל היא מתה כבר מזמן" אמרתי. "יפה מאוד, רציתי לבדוק מי באמת קרא את העבודה שלו לפני שהדפיס אותה". הייתי גאה בעצמי. מבחינת כל השאר, היו אלה סתם עוד 15 שניות מבזבזות מהשיעור, 15 שניות פחות מהזמן שנשאר עד להפסקה, אבל אני התגאיתי על ההישג. אני היחידה שהצביעה כשאמרה את המשפט המטעה. לא הזכרתי אותו שוב, כיוון שלא רציתי להשמע שחצנית, אבל עוד לא שכחתי אותו. אולי ביום מן הימים אשכח אותו, אבל אז זו כבר תהיה הבעיה שלי. חשבתי שאולי עוד המון שנים, כשכבר אהיה זקנה ויהיו לי המון נכדים, אמצא את הסיפור מתחת להמון ניירת משעממת של דברים כמו חשבונות טלפון, כרטיסי אוטובוס משומשים, מרשמים רפואיים ועוד כל מיני.

כשהחזירה את העבודות, ציינה אותי ואת מיטל לשבח. היא אמרה ששתי העבודות היו מצוינות. קיבלתי 99. זה הציון הכי מעצבן שאפשר לקבל. יותר מעצבן מ-80, יותר מעצבן מ-60, ואפילו יותר מעצבן מ-0. אתה יודע שאתה יודע את כל החומר, שהבנת הכל והשקעת כל כך הרבה, אבל בגלל שניה אחת של חוסר ריכוז, נכשלת. לא הגעת ל"מושלם". בגלל טעות כתיב אחת הפסדתי. אף פעם אין לי טעויות כתיב. אני בין הכי טובים בכיתה בכתיב! מיטל קיבלה 100. המאה שכל כך רציתי וקיוויתי לו. הפסדתי בתחרות. לי הגיע המאה הזה! אחרי החיבור לא הפסקתי לקרוא ושוב מוצרותיה של לאה גולדברג. כאילו כדי להוכיח לעצמי שאני בכל זאת יותר טובה ממיטל ויותר מכירה את לאה גולדברג ממנה. אבל זה לא היה רק בגלל זה. לאה הייתה המודל לחיקוי שלי. בן האדם היחיד ביקום שהייתי מוכנה להתחלף איתו.

לא אהבתי את הספרים שלה. אהבתי רק את השירים. הספרים לדעתי היו ילדותיים מידי. השירים באמת נשמעו מושקעים. כאילו כל מילה בשיר נבחרה בקפידה מתוך עשרות מילים אחרות שאולי גם הן היו קצת מתאימות, אבל לא כמו המילה הנבחרת.

המשכתי להסתובב. הרגשתי כאילו כל רגע הראש שלי עלול לעוף מהצוואר, כאילו כל רגע אני יכולה להקיא את כל איברי הפנימיים, כאילו אני ממש, אבל ממש רוצה להפסיק להסתובב. אבל לא יכולתי. הייתי חייבת לנצח.

ואז זה קרה. נפלתי. גופי צנח לעבר הרצפה הקשה. לרגע הרגשתי הקלה על כך שאין יותר צורך להסתובב. ראשי נחבט במרצפות. מיטל פלטה צווחה נוראית. נילה נבחה נביחה מקפיאת דם, כזאת שאף פעם, בכל שמונת השנים שבהם היא נמצאת אצלנו, לא שמעתי ממנה. בהתחלה לא הרגשתי כלום. לא חשבתי כלום. לא ניסיתי אפילו. זאת הייתה השניה שלפני הכאב. זאת שבאה מיד אחרי שאתה מבין שנפגעת, אבל עוד לפני מרגיש את הכאב עצמו. ואז הוא בא. מפלח את כל גופי. לרגע הרגשתי כל כך קטנה לעומת כל שאר החדר. הדירה. הבניין. הרחוב. העיר. הארץ. העולם.

התעוררתי. פקחתי את עיני, והנה מולי עומדת מישהי. בשמלה לבנה, עיניה הגדולות מביטות בי. שיערה הקצר כבר ארך מאוד, עד מעבר למותניים. ואז זיהיתי אותה. ידעתי שאני מכירה אותה, רק לא ידעתי מאיפה. לאה גולדברג עמדה מעלי, מנופפת לי בתנועות עדינות ואומרת משהו. לא הצלחתי להבין מה. היה נדמה לי שאמרה "ברוכה הבאה". ואז נרדמתי שוב.

כתבה: שחר ברכה ז'2

מישהי אחרת / שולמן קרולינה ט' 3

היא הלכה לבדה בתוך יער חשוך,
היא לא ידעה לאן, או האם אי פעם תשוב.
היא רצתה להיות כמו צפור בשמים,
או סירה לבנה ששטה במים.
היא רצתה להיות להבה שבוערת,
היא רצתה להיות מישהי אחרת.

היא רצתה להפסיק להיות בבה על חוטים-
היא לא רצתה להיות מה שאנשים מחליטים.
אף אחד לא הקשיב,
לא שמע,
לא ראה,
עד שלילה אחד היא פשוט נעלמה.

***

הכבשים סתם שתקו את שתיקת הכבשים,
והדשא דמם, לא הוסיף שום פרטים.
העצים לא העזו לזוז ממקומם,
השעון רק המשיך לתקתק כל הזמן...

וְכֹלֶם רַק אָמְרוּ: "הִיא עֲכָשְׁיוּ מְאֻשָּׁרֵת"

אָךְ בְּלִבּ לְבָה מְכַאֵב מְדַמְמֶת.

לְבִסּוֹף הִיא הִפְכָה לְמִיֶּשֶׁהִי אַחֲרֵת,

אָךְ דְּמָעָה מְלוֹחָה עַל לְחִיָּה יוֹרְדָת.

***

הִיא הִלְכָה לְבִדָּה

הִיא לֹא יָדְעָה לְאֵן,

הִיא בְּסֶךְ הַכֹּל רָצְתָה לְהִיּוֹת

בֶּן אָדָם

מניפה

אצלי בחדר בפונה עליונה
תלויה מניפה, של דודתי פעם היתה
איני יודע, אולי גילה הוא אפילו יותר מ 30 שנה
גדולה המניפה 2 מ"ר כשהיא פרושה לרווחה
מאז הוא מתמיד נרדמתי לצידה
ופעם בלילה, בחלומותי, היא באה לי לעזרה

על המניפה מצויירים, גבר ואישה
הנמצאים הרחק הרחק, שם בהודו הרחוקה
ושטים מעלים המים בסירה אדומה
לגבר מניפת זהב מפוארת חזקה ומרשימה
איך הוא מחזיק אותה כאילו היתה פריט של הצגה
הכל מתוך הלצה, הכל כדי להתאים את עצמו לחברה
והאישה עיפה וענוגה, עורה צהוב כמו ג'ירפה שהיתפגרה
מחזיקה היא ביד הרזה, מניפת נייר, זולה פשוטה
מניפת האישה כו קטנה אך עדיין מקבלת יחס פי מאה
מאותה מניפת זהב של הגבר המאויר קצת מימינה

מניפות רבות ראיתי במהלך השנים,
עליהם מצויירים פרות אנשים אך בעיקר סיפורים,
סיפורים של אנשים מכל קצוות העולם
סיפורים מסובכים על יראית בד מקופלת ופשוטה
שכל מטרתה היא להעלים עגלי זעה.

לכל מניפה הושקעה מחשבה
ויש לכבדה כאילו היתה תכשיטי המלכה.

מרסדס

סוף סוף הגעתי. חוץ ממני היו עוד עתיקות לידי שהסתכלו עליי כאילו לא הבינו מי אני ומאין באתי. הם הסתכלו עליי והתלחששו ביניהם "מה עושה חפץ כה צעיר במזיאון עתיקות"? , מיד הסמקתי. חלף כל כך הרבה זמן מאז הפעם האחרונה שבה שמעתי התלהבות כזו בגלל נוכחותי.

כאשר ביקשו ממני לספר קצת על עצמי ולומר מאין באתי, מרוב התרגשות לא ידעתי אפילו מאין להתחיל... רק לאחר מספר נשימות, כשנרגעתי לגמרי, התחלתי את כל הסיפור מההתחלה...

היו אלה שנות העשרים המוקדמות באירופה. נולדתי לחברה צעירה ושמה מרסדס, שהתחילה את דרכה בייצור של מכוונות כתיבה, וזהו, בעצם, מקור שמי – מרסדס.

יום אחד הגיע למפעל מנהל בנק עשיר למדי, והספיק לו רק מבט אחד כדי להתאהב בי ולקנות אותי. בבנק בינו לי את השולחן המשקיף על הנוף היפה ביותר. לידי על השולחן היתה מראה ובכל פעם כשמישהו היה משתמש בי, הייתי מציצה למראה ורואה עד כמה יפה אני וצעירה.

כל אדם שהיה יושב מולי היה מתפעל תמיד ואומר "איזו מכוונה יפה ומוכשרת!" ואז היה מלטף אותי בעדינות ולפעמים אפילו נושק לי (הייתי תמיד מסמיקה). אחר כך היה מתיישב בעדינות ומתחיל להקליד אות אות. בכל לחיצה שלו הרגשתי את העדינות שבו ואת הדאגה שלו כלפיי, כאילו פחד שאשב, חלילה.

הייתי אז הדבר המקסים ביותר והנדיר ביותר בין כל מכוונות הכתיבה; בזמן שהן היו זרוקות במחסן הגרוטאות אני הייתי עסוקה בכתיבת צ'קים בסכומים שגרמו לי לפעמים לחייך..

עם השנים הטכנולוגיה התפתחה, ואותי שמו על שולחן מוזנח של איזו מזכירה, ובמקום צ'קים עם סכומים "שמנים" הייתי עסוקה בהכנת אישורי יציאה או סתם מסמכים שעבורי היו חסרי תכלית ומשעממים בטירוף.

בחלוף השנים, עם התפתחות הטכנולוגיה, הערך שלי ירד כל כך עד שאני מצאתי את עצמי נעולה בתוך מרתף מוזנח על מדף שבקושי החזיק מעמד תחת משקלי (ולא שמשקלי כלל בתוכו מספר מוגזם של קילוגרמים).

כעבור שנה, אולי, שמעתי דיבורים על אחד העובדים שעוזב את הבנק, ובתור מתנה הבוס הקמץ החליט להעניק לו אותי... מצד אחד זה ממש שימח אותי לצאת מהחור הזה, אבל מצד שני כבר לא ידעתי אילו הפתעות נוספות מזמן לי גורלי.

כשהגעתי אליו הביתה, שמעתי שהבן שלו הוא עורך דין, ושאני עומדת להיות העוזרת הראשית והאישית שלו. הבשורה שימחה אותי כל כך, רק המחשבה שמעתה עורכי דין יכתבו עליי מסמכים חשובים והצעות לחוקים גרמה לי לשוב ולחייך, הגורל חייך אלי מחדש.

עברו עוד שנים אחדות מחיי הפרחוניים. ויום אחד, כשישבתי על השולחן הקבוע שלי והתבוננתי בהשתקפות האלוהית והמקסימה שלי במראה כשחיוך מרוח על פניי, נכנסו פתאום לחדר גברים אחדים וביניהם עורך הדין שלי. הם התקרבו אלי בפנים רציניות, והעמידו לידי מכוונה חדשה: "מחשב" – נראה לי שהם קראו לה. אישית, לא ידעתי מה הם מצאו בו, לטעמי היא לא היתה משהו.

כשהאנשים הלכו התקרב עורך הדין לכיווני ולכיוון המכוונה החדשה, הסתכל עליי בפנים מרירות, ואז, "עליה" בחיוך ואמר: "איזה מחשב יפה! חבל שמכוונת הכתיבה הישנה הזאת מפריעה למראה המהמם שלו!"

אני חייבת להודות שבאותו הרגע הרגשתי כאילו תקעו לי סכין בגב. מכל אחד אחר הייתי מצפה אותי לתגובה שכזאת, אבל לא ממנו. זה גרם לי הרגשה רעה עד שרציתי למות. הקיום שלי כבר לא חשוב לאף אחד!

עוד באותו היום מצאתי את עצמי זרוקה במרתף מוזנח ורטוב, והפעם הייתי עם הרצפה כשעכברים התרוצצו ביני לבין הקיר. בחורף הייתי כולי רטובה, ועם השני הצטברו מעליי ערמות של לכלוך וקופסאות כבדות בעלות ריח משונה ולא נעים ומה רק לא היה שם מעליי..

לבד וכמעט בלי אוויר הייתי זרוקה במקום האיום ההוא שנה לפחות. איבדתי שם כל תקווה, וכבר חשבתי שבחיים לא ארגיש שוב יפה או שימושית עבור אנשים, ושאלף אחד לא יאהב אותי עוד אי-פעם.

יום אחד נפתחה דלת המרתף, ואיש אחד אמר באופן סמכותי מאוד: "פנו מפה את כל הזבל הזה החוצה, אני לא רוצה לראות פה דבר מלבד הרצפה".

הוא קרא לי "זבל". באיזו זכות?!.. הוא אפילו לא מכיר אותי. פרצתי בבכי. כמובן שאיש לא ראה את זה. לבי נשבר לגמרי. כעבור 10 דקות מצאתי את עצמי על המדרכה ליד פחי הזבל שתסיע אותי למזבלה העירונית ושם יהיה סופי.

התביישתי כל כך על שנגזר עליי להיות שקועה עמוק בערימת הזבל! אך מצד שני- מזמן לא ראיתי את אור השמש, והצטערתי על כך שעליי למצא את סופי במזג אוויר מושלם שכזה. ואז זה הגיע. שמעתי חריקה של מכונית, עצמתי את עיניי בחוזקה, כדי שלא אראה את אנשי הזבל באים ומפנים אותי.

אבל לא שמעתי צעדים של אנשים, אלה של איש.

הוא התקרב אליי בפנים מופתעת, וככול שהתקרב כך גם הופתע יותר ויותר.

הוא ליטף אותי והמשיך להתבונן בי. לרגע היה לי אפילו קצת לא נעים מזה, אבל אז הוא נעמד ואמר:

"אני לא מאמין שאנשים זורקים חפצים יקרים לפח האשפה".

אילו רק יכול היה אותו גבר לראות את הבעת פניי ברגע שראה את זה! זה היה הדבר היפה ביותר ששמעתי מזה זמן רב כל כך.

הוא שב והרים אותי בעדינות, ובאותה עדינות הכניס אותי למכוניתו. אחרי שהוא ניקה אותי ביסודיות יכולתי להרגיש שוב יפה ונשית. כל כך אהבתי את המבט שבו הוא התבונן בי. זה העלה בי נוסטלגיות כה רבות מעברי, זה הזכיר לי את תחושת האהבה שהעניקו לי הבוס ועובדיו בבנק, ולאחר מכן אותו עורך דין צעיר.

ולבסוף הוא הסיע אותי לכאן. עכשיו אני יודעת שכל שיחלפו השנים הערך שלי רק יעלה, ואני אהיה רק חשובה יותר, ואין עוד סיכוי שמישהו אי פעם יעליב אותי או יפגע בי.....

מרינה לסקין

סיפור/ סראפין טיומקין

היה היה פעם סיפור. לא משהו גדול, או חשוב, שישפיע על ההיסטוריה של הספרות. רק סיפור קטן ורגיל. יום-יום היה סיפור קם בבוקר והולך לבית הספר של הסיפורים. בבית הספר לסיפורים הוא למד על דברים כמו מוסרי השכל, איך להיות מובן, מסרים חברתיים ודברים רבים אחרים שסיפורים לומדים בבית הספר לסיפורים. הסיפורים לומדים את כל הדברים האלה בשביל לשפר את עצמם ולהקל את כתיבתם וקריאתם. ובכלל, חיי סיפור שעוד לא נכתב הם די חד גוניים. כל יום הם קמים בבוקר, מאכילים את הרעיון המרכזי שלהם, מבריקים את פניני הלשון, ומצחצחים את מוסר ההשכל אותו - הם מקבלים רק בסיום הלימודים בבית הספר לסיפורים. אחרי שהם מסיימים את המטלות שלהם הם מבליים את כל היום ליד האגם, שם הם מנסים לדוג אנשים שיכתבו אותם.

לפעמים, האנשים בצד השני של האגם מנסים לדוג סיפורים. במקרים כאלה קורה שחכותיהם של האנשים, והסיפורים מסתבכים זה בזה וכך הסיפורים והאנשים מוצאים אחד את השני. ולבסוף, אחרי ביאור האי אילו אי הבנות, הסיפור נכתב. לעתים יותר נדירות, הסיפורים מצליחים לדוג אנשים שלא דגו. זה נחשב אירוע חגיגי בארץ הסיפורים הלא כתובים, בגלל שכל הסיפורים רוצים להיכתב ואנשים שדגו סיפורים מעניינים הרבה פעמים חוזרים ודגים עוד ועוד סיפורים כך שבעצם לעוד סיפורים יש סיכוי להיכתב, וסיפורים הם כידוע עם אינטרסנטי. כך שבזמן שהאנשים האלה, שלא דגו קודם, חושבים איך להתחיל את הסיפור, מתלבטים ומנסים ולא בהכרח מצליחים, לסיפור עצמו עורכים טקסי כבוד, מביאים לו פרסים וגביעים כך שכשהוא סוף-סוף נכתב, הוא כבר נכתב עם תואר הכבוד עצמו "הסיפור הראשון". הכוונה כמובן היא לסיפור הראשון של אותו אדם שהסיפור דג.

יש אנשים שמנסים לדוג סיפורים בלי שסיפורים דגו אותם קודם במקרה. בגלל שאין להם הרבה ניסיון, הם בדרך כלל מצליחים לדוג רק סיפורים קטנים ולא חשובים, למרות שעם הניסיון הם משתפרים. ובכלל, סיפורים גדולים וחשובים מנסים מאוד לא להיתפס על ידי אנשים כאלה, כי הם לא חושבים שאנשים כאלה ראויים להם, או שיוכלו להציג אותם כמו שצריך להציג סיפורים גדולים וחשובים.

לפעמים קורה, וזה הפחד הגדול ביותר, והיחיד, של הסיפורים הלא כתובים, שסיפור נשכח, מת. לפעמים זה קורה כי הסיפור לא נכתב למשך זמן רב מדי, או בגלל שהאיש שדג אותו שכח ממנו. זה גורל נורא לסיפורים ואף סיפור לא היה מאחל את זה לאויב הכי גדול שלו. כשסיפור מת, לא קוברים אותו, לא עושים לו אזכרות, כי הוא נשכח, לא קיים יותר. ואין מה לקבור או לזכור כי סיפורים שלא נכתבו – לא באמת קיימים עדיין בכלל.

אבל לא על הסיפורים האלה באתי לספר. ובכלל, בזמן שסיפרתי את כל זה על ארץ הסיפורים שלא נכתבו, הסיפור שעליו התכוונתי לכתוב, אם מישוהו עדיין זוכר את האזכור שלו קודם, סיים את לימודיו בבית הספר של הסיפורים. לסיפורים לוקח הרבה פחות זמן לסיים את בית הספר. כי סיפורים הם, אחרי הכל, הרבה פעמים, יותר חכמים מן האנשים החיים בצדו השני של האגם.

עכשיו גם הסיפור הזה הלך לאגם כל יום. הסיפור מעולם לא שכח להאכיל את פניני הלשון שלו, ולצחצח את הרעיון. אבל זה לא מה שהוא היה צריך לעשות איתם. ובכלל הוא היה נורא מפוזר וקשה להבנה. בגלל זה יצא לו שם של לא יוצלח, ואפילו היו שמועות שאם בדרך נס הוא ייתפס, עדיין האיש שיתפוס אותו יבחר לשחרר אותו, והוא יעלם.

בדרך לאגם, כשהוא חלף על פני הסיפורים שעדיין הלכו לבית הספר, הסיפורים הקצרים יותר צחקו עליו, והמבוגרים, שכבר עמדו לסיים את לימודיהם, בהו בו באימה, וקיוו שהם לא יגמרו כמוהו. וכך, יום-יום, הלך לאגם ובדרך חלף על פני הסיפורים הצעירים יותר.

סיפור קצר ועבה, שהיה רווי משמעות, ואהב למתוח פסיכולוגיות מהן היה מכין תכשיטים, אמר לסיפור המפוזר שאולי עדיף לו לוותר על הדיג ולברוח להרים, שם סיפורים לא מוצלחים מסתתרים ומחכים להיעלם. ככה אולי הוא יחיה ליותר זמן, ומי יודע? אולי יוכל להשתמש בזמן שלו שם כדי

להתארגן, ואולי, בסופו של דבר, יהיה אפילו ראוי להיכתב? הסיפור המפוזר נעלב מאוד, ומאז לא דיבר עם אף סיפור מארץ הסיפורים הלא כתובים שוב. והם מצידם, גם לא רצו לדבר איתו, כי יצא לו שם של חריג, מוזר ואנטיסוציאלי.

הסיפור המפוזר המשיך ללכת לאגם למרות שכבר היה די מיואש באופן כללי, ולא השקיע הרבה מאמץ ומחשבה במלאכת הדיג שלו.

יום אחד, הסיפור המפוזר נתפס. או יותר נכון תפס. הוא תפס איש צעיר שבמקרה עבר בחלק האגם בו שוחים האנשים. אבל במקום לשמוח ולחגוג ולהעניק לסיפור המפוזר את תואר האצולה והכבוד "סיפור ראשון", כמו שהיה נהוג להעניק לסיפורים במקרים כאלה, הסיפורים התאבלו ושרו קינות, והיו נורא עצובים. הסיפורים האחרים היו בטוחים שהאיש, ברגע שיראה את הסיפור שדג אותו, יוותר על הסיפור ולעולם יתרחק מהאגם. אילו רק נתפס על ידי סיפור אחר, היה סיכוי לראות אותו שוב, וכך עוד סיפורים יכלו להיכתב, ואולי הם היו הסיפורים האלה. אתם מבינים, סיפורים הם עם מאוד אנוכי. הם חושבים רק על כמה שהם רוצים להיכתב, ובכל לא אכפת להם מסיפורים אחרים.

למרות יום האבל הלאומי עליו הכריזו שאר הסיפורים, הסיפור המפוזר החליט לנסות. הוא אסף את מיטלטליו המעטים, הרעיון, הפנינים, ומוסר ההשכל, והלך אל האיש שחכה לו ליד שפת האגם מהצד השני.

הסיפורים הלא כתובים האחרים ניסו במהלך כל הדרך לשכנע אותו לא ללכת, לעזוב את האיש. הם אפילו הצעו לשלוח במקומו סיפור אחר, שיתחזה אליו. אבל הסיפור המפוזר, שכבר מזמן למד לא לשים לב לשאר הסיפורים, אפילו לא שמע אותם.

ובכל זאת, הסיפור המפוזר היה מפוחד. הוא כמעט שכח את כל הדברים שלו על שפת האגם, אז בכלל לא ברור מה היה קורה אילו גם היה מקשיב לשאר הסיפורים הלא כתובים.

אבל האיש אותו תפס הסיפור המפוזר מעולם לא הכיר סיפורים אחרים, מעולם לא תפס ולא נתפס, ולכן לא ידע שהסיפור שלו כזה מפוזר ולא מוצלח. האיש נהנה מאוד מן הסיפור, וכתב אותו בשמחה. הסיפור המפוזר נאנח ברווחה, ושמח מאוד שדווקא האיש הזה נתפס על ידו.

האיש עצמו, מאז אותו יום, הלך לדוג סיפורים כל הזמן. קודם שסיים לכתוב סיפור אחד, כבר הלך לדוג סיפור נוסף. לעתים היה תופס אפילו שניים או שלושה סיפורים בבת אחת! למרות, שלעולם אהב את הסיפור הראשון שלו יותר מכל הסיפורים האחרים, גם אם עכשיו הוא כבר ידע שהסיפור הוא מפוזר ולא מוצלח, כי הרי הוא כבר כתב הרבה סיפורים. גם סיפורים גדולים וחשובים וגם סיפורים קטנים וצדדיים. ובכל זאת, הסיפור הראשון היה לו היקר מכל, כי אילולא דג אותו הסיפור ההוא, לעולם לא היה מכיר סיפורים אחרים.

ומה באשר לסיפורים האחרים? אחרי שהם ראו שהאיש בסיפור המפוזר דג חוזר שוב ושוב לדוג סיפורים נוספים, הם הרגישו מאוד מבוישים על התנהגותם כלפי הסיפור, וניסו לחשוב מה אפשר לעשות. בסופו של דבר כשסיפור חדשה נולדה (שכן היה זה סיפור ממין נקבה) הסיפורים האחרים גידלו אותה במיוחד. הפיקוח על התוכן היה מאוד נוקשה, והרעיון והפנינים שלה נבדקו שוב ושוב. גם החברה בה הורשתה לשחק בצעירותה נבחרה בקפידה יתרה. וכך היה עד ליום שבו היא סיימה את לימודיה, אז היא מיד נשלחה לאגם, לנסות לדוג איש, בסופו של דבר היא נתפסה, והסיפור נכתב, ובסופו היא התבקשה למסור לסיפור המפוזר, אם תיתקל בו, שהסיפורים האחרים מתנצלים על התנהגותם ואם יקרה ואיך שהוא יגיע הסיפור המפוזר שוב לארץ הסיפורים הלא כתובים, יערכו לכבודו חגיגות גדולות ומיד יוענקו לו תוארי כבוד ואצולה, מהמיטב שהסיפורים הלא כתובים יצליחו להמציא.

וזה הספור שאני דגתי, ולאות פרידה אחרונה אני מאחל לה בהצלחה בחיפושיה אחר הסיפור המפוזר.

פסים אדומים

לירי יואל פינקוביץ'

תמיד אהבתי לצייר. מעולם לא אהבתי את ציורי.

ציורי היו קודרים, סתמיים וחסרי צבע. שחור זולג על לבן. הם היו כה עגומים, כה אפלים. הם מעולם לא הביעו דבר. לא את רגשותיי, לא את מחשבותיי. ריקים וערפיליים, כמו זיכרון נשכח.

אם לומר את האמת, שנאתי אותם. אך למרות זאת, משהו בער בי שעה שציירתי. המרקם של הבד החלק, התחושה של הצבע על עורי, הצמרמורת שהרגשתי כשהעברתי את המכחול על הבד, מושכת אותו כלפי מטה ומותירה אחריו שובל שחור וקר. הצליל הענוג של הבד בעת שהמכחול נגע בו גרם לי לרטט בעמוד השדרה, והחמימות שהתפשטה בי כאשר ציירתי את הקו האחרון. זו הייתה הרגשה שאי אפשר לתאר במילים. כאילו הזמן עוצר, העולם דומם ורק אני נשארת בו, לבדי לגמרי.

אך ברגע שהמכחול היה עוזב את הבד, והציור הושלם, ליבי נמלא עצב ואכזבה. הייתי מביטה בפנים קודרות בעבודתי ומפנה את ראשי הצידה כדי להימנע מלהביט בה עוד רגע נוסף.

אך כעת, לעולם לא אצליח לצייר כך שוב.

למרות שזיכרונותיי מעטים מאוד, אני זוכרת את זה בבירור. כל כך בבירור עד שאני יכולה לראות זאת לנגד עיניי, כאילו הדבר מתרחש עכשיו. כל הזמן. אני מסוגלת להרגיש את הכאב באותה החדות.

המים געשו אז. הצבע שלהם היה כמו צבעם של המים בצנצנת לאחר שהצבע השחור מהמכחול התערבב בהם. הם השפריצו לכל עבר כאשר מכונית נסעה בכביש. הם התיזו על העוברים והשבים, מרטיבים אותם עד לשד עצמותיהם.

במושב האחורי, יהלי צוחק. צחוקו המתנגן גורם לי לאושר. הוא מביט דרך החלון, שיערו נופל על עיניו התמימות והגדולות.

הבטתי בו דרך המראה, מוקסמת. הוא הביט בי ואמר, קולו טהור ושברירי, שזה משעשע שכולם בחוץ רטובים, ואנחנו מוגנים מפני הקור והגשם. חייכתי אליו באהבה. נסענו הביתה.

המכונית מאחורי משמיעה צפירה וחריקה מסמרת שיער. ליבי מזנק מבית החזה שלי ונשימתי נעתקת. מנסה לבלום, אך המכונית ממשיכה בהחלקה מהירה על הכביש הרטוב, בגלגלים נעולים, עד לחבטה האיומה של ההתנגשות. ראשי מכה בשמשה ובחילה איומה עולה בי. הכאב נורא. לא יכולה לראות דבר בבירור. קול נפץ חודר אל אוזניי. רואה את יהלי מרחף מעליי. חגורת הבטיחות שלו

עפה מן החלון ונוחתת על הכביש. משהו חם זולג על צווארי. דם, אדום וחם כאש הגהנום. הדלת נפתחת ואני נופלת על הכביש, דם סמיך בפסים אדומים ומהבילים על הכביש הקפוא. הכל שחור.

איני יודעת כמה זמן עבר.

תחילה, הייתי שרויה באפלה. הרגשתי בודדה, ריקה. הייתי מוקפת בערפל לבן, ולא יכולתי לראות דבר מלבדו. לפתע, מתוך הערפל, פוסע לעברי איש זקן, שיערו חום-אפור משתפל עד כתפיו. זקן עבות מחביא את צווארו. הוא מתקדם לעברי בצעדים מדודים, אוחז במקל ארוך ואפרפר.

הוא אומר את שמי בלאט. שפתיו הלבנות לא זעות. עיניו החודרות ננעצות בי ברוך. הרגשתי רטט עז בגופי למשמע שמי. נשכחו הפחד. הדאגה. עיניי עצומות. כבדות. הוא לוחש את שמי שוב, ואני עונה לו חרש. הוא מביט בי בהבעה אשר לא הצלחתי לפרש.

"את חייבת לחזור. הבת שלך זקוקה לך" הוא אמר, גוון משונה מעטר את קולו. נדתי מצד לצד בראשי ונפלתי לרגליו. הוא מתכופף אליי ומושך אותי למעלה, מרים באצבע חיוורת את סנטרי.

"הילדה שלך זקוקה לך" הוא אומר שוב. ידיי הרועדות לפתו את פרק ידו, מתחננות. עיניי הרגישו לפתע פחות כבדות משהיו. "אין לי ילדה. יש לי ילד" אמרתי לו בקול שבור. "אני רוצה ללכת אל הילד שלי". הוא מחייך אלי בעצב. מרכין את ראשו ומתרחק ממני, פוסע לתוך הערפל. רציתי לצעוק לו, אך לא הצלחתי להוציא מפי הגה. הוא נעלם, מותיר אותי לבדי, כלואה בערפילים. עיניי נפקחו.

גופי הרגיש לפתע כבד. הוא צרב ורעד, וליבי נשבר בתוכי. כאב מייסר מאין כמוהו התפשט בקרבי. רציתי לצרוח, לבכות, לא להיות. ניסיתי להזיז את ידיי אך לשווא. במעומעם שמעתי קולות צעדים ומלמולים בלתי מובנים. משהו קר ורטוב נצמד אל ראשי ומיד לאחר מכן דקירה חדה.

אט אט הראייה שלי החלה להתבהר. יכולתי לראות אור לבן וחזק מעל לראשי. פנים זרות של שלושה אנשים רכנו מעליי, עיניהם בוחנות אותי. אחד מהם החזיק צמר גפן לח, הדם הכהה מכסה אותו. בראותי את הדם, ניסיתי להתיישב בבת אחת, ליבי פועם במהירות. כאב מפלח את בטני, זורק אותי אחורה על המיטה.

"יהלי?!" שאלתי בבעתה, לופתת את ידו של הרופא. הוא אמר לי להירגע וניסה לגעת במצחי. הרחקתי ראשי מידו "יהלי?...?" הרופא החליף מבט עם עמיתו. ואז נד לשלילה בראשו.

תמיד אהבתי לצייר. מעולם לא אהבתי את ציורי.

כעת ציורי אינם סתמיים וחסרי צבע. הם מרגשים, עליזים ומלאי גוונים. הם מוצגים בתערוכות רבות, ואני מקבלת עליהם תגובות נלהבות ביותר מצד אנשים רבים.

בתי הקטנה, ליה, מציירת אף היא. ציוריה קודרים ואפלים, שחור זולג על לבן, ערפיליים כזיכרון
נשכח.

כאשר אני מסיימת את יצירתי, אני מלאת התפעלות ממנה. אני מסוגלת להריח את הסיפוק באוויר.
אך בעת העבודה, איני מרגישה עוד את הצבע על עורי. איני מתרגשת ממרקם הבד. איני שומעת עוד
את הצליל של הבד, בעת שהמכחול נוגע בו.

ציור מושלם/ רוי טמיר

הפלטה מלאה בצבעים,
לוח הבד עומד לו, יציב וחזק.
והכל עוצר לרגע,
כמו בציור מושלם.

הצבעים נעים ללא תזוזה,
ואף נעמד העולם,
עוצר הוא לרגע
כמו בציור מושלם.

כל צבע מחכה להזדמנות,
להיטמע בתוך הנייר
וההמולה הולכת וגוברת
כמו בציור מושלם.

הצבע האדום רוצה להיות ראשון
וגונו החזק, קופץ על הנייר.
הצבע הצהוב, הרגיש קצת מאחור
וגם גונו הבהיר נטמע מכבר.

הצבע הכחול אמר: "זה ביזיון!"
הלא רצה גם הוא להיטמע ראשון
הצבע הירוק אף הוא הרחיק לומר
"לכם כלל לא מגיע לעלות על הנייר!"

אט אט כל הצבעים קופצים אל הנייר

לא מתחשבים בדעתו המקורית של הצייר,

סגול דוחף כתום, שחור דוחף לבן

ירוק רוצה לכאן, כחול רוצה לכאן

אך בלי ששמו לב, מהופנטים מלהט קרב

מלחמת הצבעים גרמה להרס רב

הציור אינו אדום, הציור גם לא צהוב

הציור אינו מושלם, אפילו לא קרוב.

מה שהיה תמים וטוב בהתחלה,

במלחמה, בהמולה מיד נבלע

והשלמות הראשונית הייתה חייבת להיעלם

שכל צבע ראה עצמו לבד ולא כחלק משלם.

צפּוֹרָן / מריה גונצ'רוב , י"א 1 (הניקוד הנכון - צפּוֹרָן)

אורות בְּמָה נּוֹצְצִים, חֲמִימִים

וְקָהַל בְּחֶשֶׁךְ

מֵרִיעַ.

נְגִמָר (תָּם) הַמוֹפֵעַ.

צפּוֹרָן נִתְּנוּ לִי

לְאוֹת הָעֵרְכָה

אֲנָשִׁים זָרִים

בָּאִים, מְשַׁבְּחִים

אוֹמְרִים: "הֵיית הַכִּי טוֹבָה"

וְ"כָל הַכְּבוֹד"

וְחוֹזְרִים

לְחֲבָרִים,

לְמִשְׁפָּחוֹת.

צפּוֹרָן בּוֹדֵד בְּיָדֵי

וְרַחוּק בְּעֵלְטָה

כְּצִלִים

שִׁירֹת שֶׁל אֲנָשִׁים

הוֹלְכִים, צוֹחֲקִים

אֶךְ בְּשִׁבִיל הַרִיק

לְאוֹרֵם הָעֵמוּם שֶׁל פְּנֵי רַחוּב

בְּצִנָּה הַדּוֹמָמָת

רַק אֲנִי וְהַצּוֹרָן

צוֹעֲדִים.

צפּוֹרָן זְרוּק עַל שְׁלֶחַן

חֲדָרֵי הַקָּר חֲשׂוּיָה וְרִיק.

אוֹר מִן הַמְּסֻדָּרוֹן

מִתְגַּנֵּב

עִם בַּת צְחוּקָם.

צִפּוֹרֵן קָמַל

בְּפֶחַח הָאֲשָׁפָה

וְאֲנִי שְׂכוּבָה עַל מִטָּה

וְהָאֲפֵלָה לָנוּ כְּשִׁמְיָכָה

מְכֻסָּה, מְשֻׁכְּחָה.

עוֹד עֵלָה כּוֹתֶרֶת נוֹשֵׁר

וְגַם הַצִּפּוֹרֵן עוֹצֵם אֶת עֵינָיו

וְלֹא יִפְקַחֵן יוֹתֵר (**עוֹד**).

קופסאות

מאת: אנסטסיה גולובוצקי / ז'4

במהלך חיי עברתי מקום מגורים פעמים רבות כל כך עד שאפילו הפסקתי לספור. זה התחיל בערך בגיל ארבע, כשאבא שלי קיבל קידום למשרה של סוכן מכירות במשרד הפרסום שבו עבד. כך, בעצם, הוא גם הפך את אימא לעקרת בית שלא יודעת לבשל או לשאוב אבק. וכך, עם משפחתי המוזרה במקצת התחלתי לעבור מקום מגורים אחת לחודשיים. לפני כל מעבר היינו מזמינים אנשים שהכרנו פחות או יותר (עד כמה שאפשר להכיר אנשים בתוך זמן קצר שכזה) לסוג של פרידה. הם היו מסתובבים בין ערמות של קופסאות עם חיוכים מזויפים על פניהם. בימים האלה העסיקו אותי שתי שאלות שמעולם לא העזתי לשאול. הראשונה: איזה חלק מהאנשים האלה מכירים באמת את בעלי הבית? והשנייה: בשביל מה הם באו לכאן? כדי לאכול?

בכל מקרה, כך הפכתי ל"ילד הקופסאות" שהיו כל-כך חיוניות למעברים שלנו. חיפשתי אותן בכל הזדמנות שהייתה לי. ערמתי אותן בערמות בשביל המעברים הבאים. בעצם, אפשר לומר שהקופסאות הפכו עבורי תחליף לחברים שאותם חדלתי לנסות לרכוש, מתוך הבנה שאין לי די זמן להתיידד עם חברים אנושיים.

כל האוסף התחיל בגלל סיבה אחת פשוטה - חיפוש אחר הקופסא המושלמת: כזו שהיא לא קטנה מידי ולא גדולה מידי; כזאת שאוכל להכניס לתוכה את כל דברי הערך שלי, לפחות, ועדיף - עם ידידות. נדמה

לי שהיה אפשר בקלות רבה מאוד להשוות אותי למכורי הקניות שקנו כמויות של בגדים כתחליף למשהו שלא היה להם בחיים. בדיוק כמוני, גם הם המשיכו לקנות עוד ועוד. לא מפני שאין להם מספיק, אלא משום שהם חיפשו אחר הבגד המושלם.

גם תהליך מציאת הקופסאות היה דומה מאוד לקניות. בסוף כל תקופת שהייה, אני ואמא שלי היינו עוברים מדלת לדלת בכל בית-כלבו או חנות למכשירי חשמל בחיפוש אחר קופסאות קרטון.

כך הגעתי לגיל שבע. באותה עת היו לי כבר 324 קופסאות בכל הצורות והגדלים, אך אף לא אחת מהן הייתה "הקופסא המושלמת". המשכתי בחיפושיי אפילו בגיל 18. באותה השנה היו לי כ-1100 קופסאות בערך. זאת גם הייתה השנה שבה התגייסתי לצבא. אני עדיין זוכר את התקופה הנוראית שבה גרתי בבסיס, ללא מעברים או מסיבות עם אנשים שלא הכרתי. יחד עם זאת, למרות היעדר המעברים התכופים (שאליו לא התרגלתי עד יום השחרור), מי שעדיין נותרו בחיי היו ערמות הקופסאות שבהן היו מונחים כל חפציי. לא יכולתי להיפרד מהריח הנפלא של הקרטון, או מהנוף המקסים של קוביות חומות, כשהן עומדות בערמות כמו קיר עצום של לבנים. גם בגיל 30 לא נפרדתי מקופסאותיי, שמספרן באותה עת עלה ל-2600. אך זה לא הכול; מאחר שהתרגלתי כל-כך למעברים, בחרתי בקריירה של ארכיטקט, שעובר ממקום למקום אחת לחודשיים. זאת, כדי שיוכל לנהל את הפרוייקטים שלו מקרוב. וממש כמו אבי בזמנו- הפכתי את אשתי לעקרת בית ואת בני לילד שאוסף קופסאות קרטון. השנה שבה מלאו לי 50 (שהייתה גם השנה שבה בני עזב את הבית ופרש מאוסף הקופסאות) הייתה התקופה הקשה ביותר בחיי מבחינת האוסף. הגעתי למספר עצום של כ-5100 קופסאות. במצב הזה אפילו כשהן היו מקופלות לא היה להן מספיק מקום במחסן, ולכן הן תפסו גם את חדרו של בני (שגודלו היה משתנה ממעבר למעבר). כעבור מספר שנים, כשהייתי כבר בן 73, הבנתי פתאום שלמרות כל שנות החיפושים הללו לא מצאתי את הקופסא המושלמת. חייתי עם הרגשת ההחמצה הזאת עד לאותו היום, שבו התרחש המעבר החשוב ביותר בחיי. זה שכל בן אדם חייב לעבור אותו בסופו של דבר. כמו בכל מעבר, גם הפעם הגיעו אנשים רבים, אך הפעם כולם לבשו שחור והתכנסו במעגל שבמרכזו ניצבה קופסא אחת בלבד. זאת הייתה הקופסא המושלמת בשבילי: לא קטנה מידי ולא גדולה מידי. בעלת שתי ידיות כסף בצדדיה, ובתוכה היו מונחים כל דברי הערך שלי באותה התקופה; היו אלה שעון זהב שקיבלתי מאבי וטבעת הנישואין הכסופה

שלי. מה חבל שכאשר מצאתי סוף סוף את הקופסא שחיפשתי כל חיי,
שכבתי בתוכה.

רגעים / שהם שמש שרביט

לחישה עמומה באוזניי

ואני

הולכת לאיבוד בשקט שעשית פה

ומרוב כעס את נותנת לי תחושת סוף.

המלנכוליה יושבת לצידך

מחכות בתור שהגאולה תצא מהדלת

ותוכלנה להיכנס ולהבין

שאת בסדר אבל משהו השתבש

והם לא אומרים לך מה.

הלחישה שלך הופכת לצרחה

ואני

מאבדת את שמיעתי לכמה רגעים

בשעה שאת מסתובבת בחדר במעגלים

וממלמלת מילים

לא ברורות

על כאב או אכזבה

שלא רוצים

לצאת.